

k njemu, pa ga ravno ne najdem doma, pač pa sem našel cel kup »Štajercev« na mizi in še celo svojo britev sem dobil v »Štajercu« zamotano. Slabovoljen grem dalje ter se oglašim pri Kuharovem Toneki, ki je ravno nekaj na mašin »štepala«. Ker je »gemajnerat«, povprašam ga, kedar bodo že pri mlini most delali, zaradi katerega se z Radoslavci pisano gledajo. Bil je slabovoljen, jezil se je, da je »Štajerc« naročnino zvišal, svoje obljube pa, da bi bil povečan, ni spolnil. »Prav je tako! naj vas le beli ta »Štajerc«, boste že prišli enkrat k pameti, da boste sprevideli, da je ptujskim gospodom friško figo za kmetski stan«, tako sem mu jo zabrusil, potem pa sem odšel k Bajsovemu Johanu, da se pogodiva za one nove škornje. No, pa mislite, da je bilo kaj, nič! Saj ne utegne šivati, ker mora »Štajerca brati. Da bi me čuri muri, danes sem mislil dobiti imenitno lovsko pečenko, pa naletim le na same »giftne krote«. Vkljub temu pa vendar nisem malodušno obupal, marveč sem še pazljiveje kukal in lukal, kje bi se dala moja lovska spretnost prakticirati. Kar si domislim, da bi bilo dobro kupiti v štacuni Korošakovega Jakopa nekaj kresilnega kamna, ker te presnete žvepljenke so dandanes skoro vse za nič. Kako le ta spak kljubuje, če človek po noči tako malo natrkan domov pride, to se reži in obližuje, da vsaka ugasne. Ko pridem v štacuno, kresilnega kamna ne dobim, pač pa spet cel kup »Štajercev«. Ej, Jakec, slabo blago dobivaš iz Ptuja, iz tega ne bo nič! — Idem dalje ter se pri Ostršovem Lujzeki vstavim. To vam je »kunšten« človek, zato so si ga pa tudi Radoslavčani za šolskega zastopnika izvolili. Najdem ga pri »Štajercu«; ravno je studiral, da bi bilo boljše, če bi se »Štajerc« z belimi črkami na črn papir tiskal. Zdaj pa le dalje! V obližji, kjer je toliko krapovic, tam se poštena lovska divjačina ne zdrži. »Nabrisem jo čez šumo na veliko cesto, kjer srečam ravno »Topolnjakovega« dedeka, ki so si od Šebjanovega Vaneka pod pazduho »Štajerca« nesli. No, nič nisem povedal, pa tudi zdaj ne povem, pa nekaj sem si vendar le mislil potihoma! Zdaj pa le v »kapajčno grabo«, tam bo bržkone kaj za strel. Pri Bukovnici najdem Kosovega Draša in Pranfolovega Japeca, ki sta zamišljeno vsak svojega »Štajerca« gledala, da me nista niti opazila. Tako, zdaj pa je solnce zašlo, v temi pa naj človek strelja, če more; lačen in žalosten sem šel nad Godemarce in Bodislavce s prazno torbo v svoj priljubljeni Pekel domov. Ostanem Vam tedaj obljubljeno pečenko za sedaj dolžen, kar mi blagovolite oprostiti. Vrniti pa moram »Štajercu« dopisniku iz Moravce nekaj tem potom. Dragi dopisnik, torej, saj te poznamo vsi; list nisi iz našega loga, veter te je prinesel k nam. Za kmeta se izdajaš, pa nisi kmet, pa gospod tudi ne, če si baje tudi hodil »Štajerca« urejevati. Ob času, ko se je obhajal pri Malinedelji sv. misijon, izbruhnil si v »Štajercu« strasten dopis, v katerem si smešil č. gg. misijonarje in sv. spoved, da se je vsakemu gabilo. Oblatil in onečastil si s tem javno našo faro; klepetas nekaj o klerikalcih in naprednjakih, pa vendar nimaš niti pojma ne o enih ne o drugih. Ne, ni še napreden kmet ta, ki psuje duhovstvo in smeši verski čut dobrega ljudstva. Poglej Slanovega Lovra, on je napreden kmet; on se trudi, glej, pri izboljšanju travnikov, vinogradov in živinoreje, to je naprednost kmetijstva; kje pa imate vi Moravski »Štajerci« kaj pri vaših kmetijah naprednega pokazati. Puščavniku očitaš bedastočo, pa ne pomisliš, da pregovor pravi: Bedak misli, da so na svetu sami bedaki! Kar se tiče Turka na steni pri Štupici, videl sem ga prej kot ti, a sv. Blaž je pa bil tudi slikan na »svišlih«, ako ti je ta izraz bolje znan; toda pri prenovljenju hrama so ga prebelili. Vidiš torej, da imaš še tudi ti v svoji butici dokaj praznega prostora, kamor bi sv. Duh lahko dosti položil, ko je nesel svoje darove mimo tebe. — Tako, zdaj pa z Bogom! Prihodnji teden

sem povabljen v Tomaževsko faro, od koder Vam hočem ob priliki kaj več poročati.

»Puščavnik iz Pekla.«

Iz Žabjegrada. Kakor najbrže veste, gospod urednik, ne stanujem sicer v Žabjemgradu, temveč samotarim na Plešivcu, a nesreča je hotela, da moram ravno zdaj tukaj bivati, ko ima sv. Uršula najlepšo belo obleko. Kaj pa je vendar temu krivo, da bivam zdaj v Žabjemgradu, tako se povprašuje celi svet, ki me pozna daleč na okrog kot plešivskega samotarja? — To se je pa zgodilo tako-le:

Celi teden sem opazoval s Plešivca, da se v Staremtrgu pri Petriču čudno iz dimnikov kadi, zraven pa me je vedno pikalo nekaj v nos, kakor da bi se tam krapki pekli, najbrže za ono gostijo, katero je že moj dobri prijatelj, Žabjegraški orgljar, omenil dne 5. t. m. Polasti se me nepremagljiva želja po krapih, kar sline se mi cedijo po njih. Pa kako si hočem pomagati, ker mi vsega primanjkuje, kar je potrebno pri krapih?

Ne premišlujem dolgo. Urno na noge in v Slovenjigradec. Brž si nakupim vsega potrebnega, potem si pa privoščim v zadržni gostilni dobro kosilce. Krčmar mi zraven ponudi neko dalmatinsko vino z imenom »Blutwein«. »Tristo medvedov! temu vinu je pa menda res kri primešana, da je tako temno rdeče«, rečem na glas, sam pri sebi sem si pa mislil, da je zelo nespametno, piti po slovenskih krajih tuja vina. Štupar, dobri krčmar, me pa hitro potolaži, češ, vinu ni primešane nič krvi, ampak vino se v kri spremeni, kakor hitro je človek povžije. Ker imam malo krvi, je pa spijem nekaj četrtink več, kakor bi je bil sicer. Ves srečen, da imam sedaj dosti krvi, se polagoma pobiram domov. Stemnilo se je že, ko grem iz Slovenjigrada. Vročča glava, tudi težke, a vendar brze noge, vse to mi je kazalo prednosti Dalmatinca. Nebeško dobre volje grem skozi Staritr, a ne na Plešivec, temveč v Žabengrac k svojemu dobremu prijatelju orgljaru. Pot pelje skozi neko grabo, ki se začne kakih pet minut od Petriča. Zvižgam si in pojem — »da bi te sam peklenščak! Kaj pa je to?« — Klečim na mrzlem, trdem ledu, klečim tako dolgo, kakor v cerkvi že gotovo pol leta ne. S silo se spravim zopet na noge, prižgem vžgalico, in glej, kako daleč ti nese oko, samo ledena cesta, in sicer toliko ledu, kakor ga že zdavnej nisem videl nakupičenega. Dolgo nisem mogel pregledovati in presojevati te poti, zakaj skeleče rane so me preganjale k prijatelju. »Prav se ti zgodi«, karam samega sebe, »zakaj pa hodiš po noči domov. Ko bi po dnevu hodil, bi gotovo videl kako tablo z napisom: »Krem-pizler oder 3 fl. Strafe«. Z največjo silo pritolčem k prijatelju. Dobro se mi je zdelo, da ni luči prižgal, ko mi je pokazal, kam naj ležem. Drugo jutro pa skače prijatelj po svoji sobi, se smeje, reži, krohoče, kakor bi bil zblaznil. »Kaj pa ti je vendar«, ga vprašam nekoliko nevoljen. Toda njegovega smeha ni bilo ne konca ne kraja. Slednjič mi vendar drži pred moje obličje nekaj ogledalu podobnega. Hitro se zgrabim za nos. Bil je tak kakor star šoln. Torej tudi moj nos je trpel, ne samo kolena, zraven se pa silno hudujem, zakaj se led ne spravi s ceste. »Prijatelj«, pravi tovariš, »ali ne veš, da si je Švajgar novo ledenico postavil? Lani si je iz tiste grabe napeljal vodo v svojo kuhinjo in tudi v sobe, letos si pa baje misli še led napeljati v ledenico.« »Da pa Petriča, Španžela ali Rudl-na sedaj Švajgarja imenuješ, to pa vendar ni prav«, rečem jaz. »On sicer raje molči, kakor pa marnva, a zaradi tega mu pa ni treba nemških priimkov vsiljevati.« »Ne ne, to ni tako«, pravi tovariš, »župan Petrič je kupil Švajgerhof od Švajgerjeve Ričke.« »Čudno, da je on to kupil.« »Kakor veš, ima Petrič tovarno ali fabriko, in dela tako strašno močno opeko iz cementa, da ti ne bo treba svoje bajte do sodnega dne prekriti, če jo zdaj z njegovo opeko pokriješ. Vse izvrstno napreduje v Petričevi tovarni, le svojih uradnikov in delavcev nima nikamor spraviti pod

streho, radi tega pa je kupil Švajgerhof, da bodo imeli potem pri njem stanovanje.« Kdor zna pa zna. — Za danes naj bo dovolj, samo to vas prosim, gospod urednik, naznanite mi v svojem cenjenem listu kako dobro mazilo za krvava kolena in raztolčen nos; jaz Vam bom pa potem še nekaj poročal o Žabjemgradu, posebno pa o občinski cesti, ki je tako gladka, da se naše žabe s peciklom vozijo po njej. — Srečno!

Plešivški samotar.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Slovensko društvo priredi svoj redni občni zbor v nedeljo, dne 15. sušca 1903 ob 3. uri popoldne v dvorani »Narodnega doma« v Mariboru. Na dnevnem redu je: 1. poročilo državnega poslanca o političnem položaju, 2. poročilo o slovenskem vseučiliškem vprašanju, 3. poročilo odborovo, 4. volitev novega odbora, 5. slučajni predlogi in nasveti. — K obilni udeležbi vabi

odbor.

Nemška nesramnost. Zadnja »Marburgerica« piše zopet predrzno nesramno o spodnještajerskih Slovencih. Ona pravi, da je v mariborskem okrožnem sodnijskem okraju v enem letu več hudodelcev nego v največjem nemškem v desetih letih skupaj; ljudje, ki morijo svoje otroke, ki jih pečejo in pojedjo, se baje težko najdejo pri najbolj nemikanih narodih tako gosto posejani, kakor pri Slovencih; pripoveduje svojim nemškim bralcem, da je pri Slovencih navada, da možje, tasti in zeti morijo svoje žene, jih sesekavajo ter dajejo svinjam jesti; na Slovenskem se nahajajo okraji, kjer je človek v vednem strahu za svoje življenje. Slovenci, tako piše list o Vas, katerega vzdržujejo nemški meščani, uradniki, trgovci in krčmarji. Da se slovenski narod tako nesramno in podlo sramoti, dopuščajo ti nemški stanovi brez vsakega obotavljanja! Na naših slovenskih tleh postajajo ti ljudje tako ošabni in predrzni! Slovenci, ali hočete to brez ugovora prenašati? Ali se daste tako zasramovati od ljudij, kateri jedo vaš kruh? Ali nimate res nič več ponosa v sebi? Terjajmo slovenske uradnike, podpirajmo svoje slovenske trgovce in krčmarje! Zahtevajmo odločno, da se vržejo iz vsake trgovine in krčme listi, ki tako nesramno in sovražno pišejo o Vas! Slovenci, na lastnih tleh se ne dajmo blatiti!

To je kri vaše krvi! O morilecu Weindingerju piše zadnja »Marburgerica«, da je Slovenec. Nemci pa bodo to verjeli! Resnica pa je, da je ta morilec rojen Gradčan in da je Nemec! Mi bi lahko omenjenemu listu vrnili nesramnost ter rekli: Take nositelje omike pošiljate Nemci med nas, kakor je Weindinger, a mi tega nočemo! A neresnico, da bi bil ta morilec naš rojak, odločno zavračamo! Prišel je med nas le krast in klat! Imejte ga vi, kajti on je kri iz vaše krvi!

Ropar Weindinger vjet. V soboto 21. t. m. so vjeli v Cogetincih glasovitega roparja Mihaela Weindingerja, radi katerega je živel vse prebivalstvo Slovenskih gor in velikem strahu in radi katerega je bilo orožništvo na nogah noč in dan. Skoro štiri tedne so ga iskali, pa zasledovanec je imel dobra skrivališča v različnih kolarnicah in šupah. V noči od 20. na 21. t. m. je udr

Weindinger v klet kmeta Kolbla v Cogetincih ter si z vinom začel gasiti žejo. Navlekel se ga je pošteno. Posestnik je zapazil tatu, ki je zbežal vsled tega v gospodarsko poslopje v seno. Kolbl je poklical med tem svoje ljudi, ki so se oborožili z vilami, grabljami in različnim drugim orodjem ter so šli begunca iskat. Ko so nekoliko časa zaman iskali, začeli so seno preobračati ter so končno zadeli ob Weindingerja, ki je bil močno pijan, kajti zavžito vino ga je tembolj opijalo, ker je bil jako sestradan. Roparju so potem zvezali z vrvo roke na hrbtu ter sta ga tamošnji zupan Martin Holz in občinski odbornik Jožef Vogrin s pomočjo dveh kmečkih fantov peljala k Sv. Trojici na orožniško postajo. Tamošnji zdravnik mu je obvezal rano, katero so naredili Weindingerju z vilami, ko so ga iskali v senu. V pisarni trojske postaje ga je tamošnji postajevodja zaskočil. Weindinger je takoj obstal umor viničarjeve hčere Hvalič ter je rekel, da je bil pred umorom v kolarnici skrit. Na vprašanje, zakaj je Rozalijo Hvalič umoril, je odgovoril: »Vsled revščine, nisem imel dela in tudi nič jesti!« Ko ga je postajevodja vprašal, če bi jo bil tudi umoril, ako bi mu bila dala denar, je rekel da ne. Popoldne so oddali roparja v sodnijski zapor pri Sv. Lenartu in zvečer ob pol 7. uri je prišla eskorta v Maribor. Velika množica ljudi je spremljala roparja skozi ulice, skozi katere so ga gnali orožniki. Weindinger izgleda jako klaverno, raztrgan je in mršav ter blede in suh, kar je lahko umevno, ker je mnogo lakote trpel in ni bil nikdar varen pred svojimi zasledovalci. Ni se treba pristaviti, da si je prebivalstvo kar oddahnilo, ko je slišalo, da je zločinec na varnem.

Promocija. Gosp. Ljudevit Stiker, odvetniški koncipijent pri g. dr. J. Sernecu v Celju je bil promoviran v soboto 21. t. m. v Gradcu doktorjem prava.

Častnim članom imenovalo je slov. delavsko društvo v Hambornu na Pruskem, preč. gosp. o. Kasijana Zemljak, frančiškanskega gvardijana na Sveti Gori pri Gorici.

Mariborske novice. Pri stavbarskem mojstru gosp. Derwuscheku uslužbena Karol Schücker in Anton Pukl sta kradla svojemu gospodu seno ter ga prodajala. Zato je dobil prvi dva meseca ostrega zapora, drugi pa tri tedne. — Blizu Strašilove hiše so potegnili iz Drove v torek, 17. t. m., 52letnega delavca Matija Krebs od Sv. Križa pri Ljutomeru, ki je v pijanosti utonil. V suknji so našli steklenico zganja. — V torek, 17. t. m., je udaril konj občinskega predstojnika Lešnika iz Sv. Nikolaja pred gostilno Holzknechta v Mariboru posestnika Jan. Breznik iz Sv. Nikolaja tako nesrečno v trebuh, da je kmalo umrl. — Na Kalvariji pri Mariboru so našli v četrtek, 19. t. m., mrtvo truplo. Preiskava je dognala, da je samomorilec Gustav Krona-bethvogel, odvetniški sollicitator iz Ljubljane. — V nedeljo zvečer, 22. t. m., je zabodel v Sp. Pobrežah pri Mariboru kovaški mojster Bregant kovača južne železnice Leskovarja z nožem v srce, da se je takoj zgrudil mrtev na tla. — V soboto, 21. t. m., je bilo ukraden posestniku Petru More iz Janzevega vrha pri Ribnici med službo božjo v stolni cerkvi 100 kron. — V ponedeljek, 23. t. m., je padel na tukajšnjem južnem kolodvoru hlapec pivovarne Götz, Janez Mulec, pri nalaganju hmela tako nesrečno z voza, da si je zlomil levo roko. — V ponedeljek, 23. t. m., se je odigral v jedni mariborskih ulic žalosten prizor. Po ulici je šla mati s svojim otrokom. Mati je bila pijana in se je vedla tako, da jo je policaj prijel in odgnal v zapor. Še nedolžen otrok je žalostno gledal za svojo materjo ter bridko jokal. — Včeraj, 25. t. m., se je vršila v Narodnem domu odhodnica priljubljenega družabnika dr. Vlad. Serneca.

Umrl je dne 24. februarja bivši mariborski notar g. dr. Franc Radey v 72. letu svoje starosti.

Ptujske novice. Občinski tajnik Ernest Schallaun, o katerem smo zadnjič poročali,

da je zbolel na umu, je v Gradcu umrl. — Dne 17. t. m. je umrl tukaj orožniški staž-mojster v pokoju g. Franc Govedič. — V tukajšnjo ječo pri okrajni sodnji so pripeljali 17. t. m. znanega tihotapca s svinjami Jožefa Vidovič iz Male Varnice v Halozah.

S trtnimi koli so ubili hrvaški delavci 18 letnega fanta dne 19. t. m. pri Sv. Barbari v Halozah.

Fantje so se stepli 15. t. m. v Očeslavcih na potu iz cerkve. Klali so se prav po mesarsko. Eden izmed ranjenih je že v radgonski bolnišnici umrl, štirje drugi so nevarno ranjeni.

Fantje napodili komisijo. Pri Sv. Urbanu pri Ptujju so fantje v vinogradu rigolili. Prišla je tja tudi komisija, da mejo pri vinogradu določi. Fantje so pa začeli komisiji žugati ter so jo slednjič nagnali. Seveda si zdaj svojo vročo kri pri c. k. sodnji v Ptujju hladijo. Fantje so iz St. Lovrenca.

Pozivnice za nabor razpošilja tudi mariborsko okrajno glavarstvo le v nemškem jeziku. Slovenski mladeniči, vrnite jih glavarstvu s pripombo, da vam naj pošlje slovenske pozivnice. Isto svetujemo županom, društvom, ki dobivajo od glavarstva le nemške dopise. Dosti dolgo smo pustili zanemarjati in zaničevati naš slovenski jezik, odslej bodi konec naši potpežljivosti! Tirjajmo odločno, da naj oblastva spoštujejo naš jezik, kakor jim to vелеva cesarska postava!

V potoku utonil. Dne 12. t. mes. je utonil v Gornjih Ivanjih stanujoči prevzičkar Peter Šiško. Obiskal je svojega sina ter je potem malo dobre volje nastopil pot proti domu — in tudi v večnost. Na potu je moral čez neko brv. Brčas je zgubil ravnotežje ter je padel v potok, kjer je utonil.

Županom v Slovenjgradu je izvoljen usnjar Franc Pototschnig in odvetnik dr. M. Kiesewetter njegovim namestnikom. Slovenski Gradec ima nemško županstvo!

Ormoški okrajni zastop. Cesar je potrdil izvolitev dr. Omuleca načelnikom in Ivana Kočevarja podnačelnikom okrajnega zastopa ormoškega.

Iz Ribnice na Pohorju nam pišejo: Nevarnega Pavliča so vjeli St. Lorenski orožniki v Rotenbergu, ko je drva napravljaj. Tukajšnji orožniki so se silno trudili, pa jim je le pete odnesel v sosedni kraj. — V kamnolomu je železna palica spodletela ter nekega delavca hudo udarila, vendar je upanje, da bode okreval. — Kajzar-Lesjakovega fanta, šolarja, iz Janzevega vrha je pri Breznu stroj od postnega vlaka dobil, ter mu eno nogo popolnoma zdobil, drugi pa nekaj prstov pobral. Siroteja so v bolnišnico prepeljali ter se jako dvomi, da bode ostal še pri življenju. — Velikanski pogreb, kakoršnega Ribnica ne vidi lahko, je bil v nedeljo 22. svečana, ko so pokopali g. Rudolfa Tommasi. Rojen je bil Lah v vasi Mugio na Laskem.

Ogenj. V Otiskem vrhu je zgorelo 10. t. m. posestvo Avgusta Planinšeka p. d. Peharja. Živino in vozove so še rešili. Škode trpi posestnik okoli 6000 kron, zavarovalnina pa znaša samo 3790 kron. — Dne 20. t. m. je zgorela viničarija posestnice Alojzije Lah v Janžkem vrhu pri Ptujjski gori. Zgorelo je vse, še celo krava, tele in svinje so zgoreli. Škode je okoli 800 kron. Hiša je bila zavarovana. Viničar trpi veliko škodo, ker mu je vse zgorelo. — Ravno isti dan proti polnoči je začelo goreti gospodarsko poslopje Antona Cist v Kostaji vasi, občina Gornja Ložnica. V kratkem času je ogenj uničil gospodarsko poslopje in hišo. Zgorelo je vse pohištvo, vsa živila in vsi vozovi. Kako da je nastal ogenj, se ne ve. Poslopje je bilo zavarovano za 1200 kron, škoda pa znaša čez 1400 kron.

Umrl je v Konjicah dne 18. t. m. posestnik Franc Verbnigg.

Notarsko službo v Konjicah bo začasno opravljal g. Karol Hanss.

Šmarje pri Jelšah. Pri nas je bil že dolgo mir in lepa zastopnost. Toda v novejšem času se je začelo neko gibanje in huj-

skanje ter kaljenje ljubega miru. Pri tem si nemirneži radi izposojujejo posamezne osebe, rekši, ta sam je to kriv, med tem ko vsak, ki prav vidi, ve, da tak hujšak hoče povzdigniti svojo osebo na visok steber, med tem, ko svojega bližnjega v blato tepta. Svariti moramo torej: pozor pred hujšaki, da si po neprevidnosti nikdo ne nakoplje sitnobe! Podlo je trditi, da samo ena oseba more zvišati občini davek, žalostno na drugi strani, če se za občinskega odbornika sposoben kmet izgovarja z besedami: ne grem k volitvi več, in se ne dam voliti, če rečejo, da je greh dekan ali kaplan! Kje je značaj, kje lastno prepričanje, kje požrtvovalnost za občini blagor, če se izgovarja mož s tako praznimi besedami!

Celjske novice. Po dolgi bolezni je umrl v četrtek 19. t. m. gostilničar pri »Stadt Graz«, Blaž Simonšek. Bil je Slovincem prijazen mož. — V okolici se je že vršil četrti zaupni shod Slovencev dne 22. t. m. v Lokrovcu. Zborovalci so navdušeno prisegli ostati zvesti in neizprosnji Slovenci.

Celjske porotne obravnave. V ponedeljek, dne 16. t. m. je stal pred porotniki 37 letni opekarski delavec Franc Marinšek iz Gornje Ložnice, ker je lansko leto meseca oktobra ubil Simona Rihter. Obsojen je bil na 7 let težke ječe. — Ker je oropal Francu Vadrša uro, zato je dobil 24 letni zidar Svet iz St. Pavla pri Preboldu 5 let težke ječe, poostrene s postom vsak mesec. Obsojenec je že bil večkrat zavoljo tatvine kaznovan. — 26 letni hlapec Martin Rehar iz Popelno je dobil zavoljo prestopka zoper pravost 5 let težke ječe z mesečnim postom. — Klobočar Perehlin iz Rečice se je zagovarjal pred porotniki zavoljo požiga ter je bil oproščen. — Jurij Zupanc iz Dol je bil obsojen na 6 mesečno ječo, ker je umoril v silobranu svojega sina Martina. Ana Habijan, ki je kradla po sejnih in cerkvenih shodih, ter so jo zasačili pri žepni tatvini v Brežicah, je bila obsojena na 5 let težke ječe. — V sredo, dne 18. t. m. sta bila obsojena 16 letni Biaz Oberski od Sv. Križa pri Slatini in 15 letni Rudolf Vidmar iz Negove pri Kostivnici vsak na tri leta težke ječe, poostrene z mesečnim postom. Kakor smo že poročali, sta oropala 14. novembra l. l. beračico Marijo Krumpak njenega imetja, obstoječega iz nekoliko kron. Pri obravnavi sta se vedla zatoženca jako predrzno ter sta poslušala obsodbo z največjo malomarnostjo.

Roparji so ulomili v petek 20. t. m. v pisarno tovarne v Štoreh. Prepodil jih je nočni čuvaj, da niso mogli nič seboj vzeti. Tatom so že na sledu.

Vlak je povozil 17. t. m. blizu postaje Vuhred 14letnega sina posestnika Ignaca Kaizer p. d. Lesjak v Janževem vrhu. Fant je šel čez tir, čeravno so bile zatvornice zaprte ter mu je odrezal vlak pri gležnju nogo in ga nekoliko poškodoval.

V Leven pri Celju je udarila veja posestnika Planinšeka, ko je isti podiral drevo, tako nesrečno po glavi, da se je zgrudil mrtev na tla.

Po naključju ustrelil. Jakob Krajnc, viničarski sin in Jožef Petrovič, gostilničar v Bezovcih, sta pregledovala dne 19. t. m. neko puško. Petrovič je napol petelina, ki se pa je vsled slabega peresa sprožil ter je tako težko ranil Krajnc, da je isti vsled dobljene rane kmalu umrl.

Zastrupila se je v Vitanju 20 letna dekla Ana Gnilšek.

Nagrado za rešitev življenja je dobil v Brežicah Franc Godler, ker je rešil 9. marca l. l. perico Suzano Pribil iz Save.

Brod čez Savo se je otvoril ta mesec na Blanci pri Sevnici.

Žitne cene. V Mariboru: 100 kg pšenice 15 K 50 v, rži 13 K 50 v, ječmena 13 K 40 v, ovsa 14 K 30 v, koruze 14 K 60 v, prosa 15 K 40 v, ajde 16 K 40 v, fižole 22 K. — Na Dunaju: 50 kg pšenice

7 K 58 vin., rži 6 K 91 vin., ovs 6 K 39 vin.

Sejmi na Sp. Štajerskem meseca marcija. Lučane 3., Dobova 26., Kapela pri Brežicah 10., Videm 18., Zdole 16., Frankolovo 17., Sv. Jurij ob juž. žel. 12., Sv. Ožbolt na Pernovem 21., Rečica 17., Sv. Barbara pri Konjicah 20., Oplotnica 3., Sv. Peter pri Kozjem 6., Pilštanj 2., Planina 2., Podčetrtek 17., Dol 10., Sv. Jedert 21., Trbovlje 17., Marenberg 2., Vuhred 10., Sv. Ilj v Slov. gor. 20., Sv. Magdalena pri Mariboru 11., Rače 3., Selnica 12., Studenci pri Mariboru 20., Svičina (samo za blago) 20., Cmurek 17., Sv. Jedert 17., Sv. Barbara v Halozah 20., Cirkovce 2., Ptujška gora 18., Sv. Lovrenc na Dr. polju 12., Kostivnica 10., Podplat 27., Rogatec 21., Sigersberg 21., Sp. Polskava 10., Zibika 20., Sv. Jurij pod Taborom 10., Vransko 3.

Cerkvene stvari

Umeščen bo na župnijo sv. Magdaleno v Mariboru č. gosp. Simon Gaberc dne 1. marca po preč. g. kanoniku J. Vohu in isti dan na župnijo Studenice č. g. Jože Čede po preč. g. kanoniku Jožefu Majcen.

Duhovniške vesti. Kot provizor v Fram pride č. g. Jakob Kranjc, dosedaj provizor v Studenicih. — Premješčen je č. g. kapelan Franč. Spindler iz Vojnika k sv. Magdaleni v Mariboru.

Društvena poročila.

Družbi sv. Cirila in Metoda so od 30. decembra 1902 do 5. februarja 1903 poslali prispevke p. n. gospoda in društva: Kapl. Jos. Lenarčič pri Sv. Petru ob Radgoni za »Orm. spom.« 2 K, neimenovan v Ivankovcih isto 1 K, kapl. Fr. Gomilšek pri Sv. Barbari ob Mariboru dar Mohorjanov 10 K, dek. Fr. Žuza na Laskem volilo 1 žup. Jak. Smole čistih 357 K, moška v Ormožu 30 K. Družba je sklenila leto 1902 s primanjkljajem v znesku 1069 69 K. — Nadučitelj Mat. Šmid v Podgorju pri Slov. Gradcu zbirko 10 K, žup. Fr. Zdošek pri Sv. Jerneju (Staj.) dar Mohorjanov 2 K, za »Ormoške spomine« so poslali: dekan Jos. Žičkar v Vidmu 10 K, posojilnica v Ptuj 4 K; podružnice: na Vranskem 170 K, ženska v Ribnici 171 K, za Šmarje in Slatino 97 K, ženska za Sv. Lovrenc nad Mariborom 70 K; kapl. V. Janžekovič pri Sv. Miklavžu ob Ljutomeru 1 K, posojilnica na Dolu pri Hrastniku 40 K, županstvo istotam 20 K, učitelj A. Godec v Lembahu pri Mariboru 6 K; podružnice: ženska za Ruše in okolico 90 K, v Ljutomeru iz nabiralnika 12 K.

Uzorna pravila za Marijine družbe, mladeniške in dekliške, katere je odobril preč. kn. šk. lav. ordinarijat dne 22. nov. 1902, so izšle v zalogi kat. tiskovnega društva v jako ukusni zunanji obliki in se dobé v tiskarni sv. Cirila. Pravila služijo ob enem za vsprejemnice in stanejo 100 kom. za mladeniške Mar. družbe 2 K, za dekliške pa 3 K. S temi vsprejemnicami bo gotovo ustrezno snovateljem novih Marijinih družb.

Našim bralnim in izobraževalnim društvom priporočamo, da prej kot slej pristopijo kot udje k »Slov. krščansko-socijalni zvezi« v Ljubljani. Dotične tiskovine so se jim itak že doposlale. O pristopu naj sklepajo občni zbori. Kjer se je to pozabilo, naj se zgodi na izvenrednem občnem zboru. Želimo, da v kratkem času ljubljanska »Zveza« združi vsa slovenska izobraževalna društva po slovenskih deželah, da bodo ista lažje izvrševala prevažno kulturno delo po enotnem načrtu, da se bo po uplivu »Zveze« prava krščansko-slovenska izobrazba razširila tudi v najsrajnejše in najbolj zanemarjene kottičke slovenske domovine.

Kaj je s podružnico Slomškove zveze na Štajerskem? Minulo je leto, ko se je storil prvi korak za ustanovitev Slomškove podružnice za ves Slov. Štajer. Uspehi so bili prav dobri in društvo bilo bi glede števila udov čast katoliškemu učitelj-

stvu Slov. Štajerja. A da se društvo ni ustanovilo, temu ni kriv ustanovni odbor. Dne 29. decembra 1901 sklenilo se je pri glavnem zboru Slomškove zveze v Ljubljani spremeniti § 42 društvenih pravil tako, da se more učiteljstvo več, in ne samo enega ali dveh okrajev združiti v posebno podružnico. Ker se pa sprememba pravil v tem smislu do zdaj še ni izvršila, je torej ustanovitev Slomškove podružnice za ves Slov. Štajer nemogoča. 14 mesecev čakati je dolgo in če po tolikem času zaključí odbor svoje delovanje in se odslovi, ne vedoč ali bode kedaj mogel začeti svojo akcijo ali ne, to mu nikdo ne more v zlo šteti. Hvala vsem, ki so ga podpirali.

Iz Hajdina pri Ptuj. Tukajšnje »Kmetijsko bralno društvo v Hajdinu« je imelo dne 8. svečana za 1. 1903 svoj redni občni zbor, pri katerem je bil izvoljen sledeči odbor, gg.: Andrej Šlamberger, predsednik; č. g. Jan. Rožman, podpredsednik; Alojz Pogruje, blagajnik; Jan. Hostnik, km. fant, tajnik; Janez Grahari, km. fant in Ognjeslav Muzek, odbornika. Za tem je sledil srečolov, katerega je ljudstvo nestrno čakalo. In ko so se začeli dobitki deliti, so nekateri bili prav veselih obrazov, drugi so se pa kislo držali, ker niso nič dobili. Pa žalost se je naenkrat v veselje spremenila, ko je začel domači tamburaški zbor, sestavljen iz domačih kmečkih fantov, pod vodstvom gosp. Pogruja udarjati na milo-doneče tamburice, kateri je obilo pohvale žel. Iskrena zahvala tudi vsem gostom od blizu in daleč, posebno pa gostom iz Ptuja in Jurovec, kateri so nas v obilnem številu obiskali. Zatoraj le tako naprej, ker v slogi je moč.

Papeževa slavnost v Konjicah. Slavnost, ki se je vršila pri nas dne 15. svečana povodom papeževe petindvajsetletnice, se je obnesla vrlo dobro. Udeležba je bila ogromna. Blizu pol tisoč ljudi se je zbralo, da se udeleži te izredne, redke slavnosti. Ob začetku so pevci pod vodstvom domačega organista zapeli J. Wittmanna »Papežovo himno«. Po »prologu«, katerega je navdušeno prednašal g. V. Zorčič, je stopil na lično okrašeni oder slavnoznani govornik č. g. profesor dr. Anton Medved iz Maribora, ki je prišel govorit na našo slavnost v kljub temu, da ga je čakala v Mariboru že ob 8. uri zvečer ista naloga. V svojem ognjevitom govoru je pokazal zbrnemu občinstvu, kako močno zaslužijo sveti Oče Leon XIII. naše spoštovanje in našo ljubezen zavoljo vsestranskega, neumornega delovanja za razširjanje in vtrjenje jedino-zveličavne vere, zavoljo svojega čednostnega življenja, kakor tudi že zavoljo visoke, časte službe, ki jo opravljajo kot najvišji namestnik Kristusov na zemlji. Govor je napravil moččen vtis, vse ga je poslušalo z velikim zanimanjem. In ko je ob sklepu govornik pozival poslušalce, da naj dajo duša svoji udanosti in ljubezni do sv. očeta in hvaležnosti, da jih Bog tako čudovito vodi in varuje v viharjih tega življenja, so vsi trikrat navdušeno zaklicali »Živijo« sv. očetu. — Nastopilo je sedem deklamovalcev. Dva vrla kmetška fanta A. Oroš in F. Šelih sta se klanjala papežu Leonu XIII., prvi kot Evropejec, drugi kot Slovan; g. Zorčič je še posebej izrekel »slavo Leonu«. Gospodična M. Gradišek je nastopila kot prerokinja srečne bodočnosti ter nas zagotavljala, da je »prihodnost Slovanov«, katerih velik prijatelj so sveti oče. Posebno zanimanje je pa vzbudila himna »Dve kroni«, v kateri je gospodična Sl. Furman izrekla nado, da nam bodeta dve kroni, papeževa in cesarska v skupnem delovanju zagotovili in čuvali srečo in blagor. Gospodična M. Benčan je izrazila udanost cesarju, 8letna učenka Micika Povh se je v imenu otročičev poklonila sv. očetu pa jim obljubila ljubezen in zvestobo mladih src. — Nato je moški zbor zapel »papežovo himno« — skladbo A. Foersterja. Veliko navdušenje je nastalo, ko se je prečitala udanostna izjava, v kateri se klanjajo sv. očetu duhovniki in verniki konjiške dekanije. K sklepu

se je sobana razsvetlila z bengaličnim ognjem ter je še enkrat zadonela papeževa in cesarska himna. Sobana, v kateri se je vršila slavnost, je sicer mala, pa je bila kaj okusno napravljena, delo pridnih in spretnih rok. Med pevci in deklamatorji so nastopili tudi kmetški mladeniči, kar nas je prijetno iznenadilo. To je priča, da tudi med našimi mladeniči ne manjka zanimanja za idealno delo in pošteno zabavo. Torej le naprej, mladeniška zveza, tudi v Konjicah! — Na udanostno izjavo, s katero smo se poklonili presrečnemu jubilarju, sv. očetu, so iz Rima odgovorili: »Sv. oče so z največjim veseljem sprejeli voščila iste dekanije ter podeljujejo duhovščini in vernikom apostolski blagoslov.«

Iz Polzele. Da imajo narodne slavnosti in kratkočasne poštene veselice velik upliv na izobrazbo prostega naroda, zlasti mladine, to je občeznano. Tega mnenja je tudi vrli odbor našega »Kat. braln. društva«, katero nam je priredilo dne 15. svečana t. l. krasno veselico. Na vspredu je bilo tamburanje, petje in 2 zabavni igri. To in pa ugodno vreme privabilo je brez male izjeme vso našo mladino, počastilo pa nas je tudi izredno veliko dragih gostov, posebno zavednih mladeničev in deklet iz vseh sosednih župnij, a največ iz Št. Petra, tako, da so bili popolno natlačeni obširni in krasno okinčani prostori g. Žigana, kateri je blage volje za ta dan odstopil društvu svoje prostore, za kar se mu izreka srčna zahvala. Da imajo naši mladeniči in dekleta voljo in vstrajnost za dobro stvar in pravi napredek, to smo se prepričali, ko smo jih gledali, spretno kretati se na prostornem in krasnem odru. V predstavi »Začarana soba v gostilni« nas je takoj v začetku spravila v veselost nagajiva hišina Kati s svojo metlo; sploh so vse igralkе svoje vloge izvršile dobro in neprisiljeno. V burki »Kmet herod« nastopili so naši mladeniči prvokrat na odru in sicer z dobrim uspehom. To bi morali videti našega Gašparja, kako imenitno je pihal svojo kašo in vseskozi skrbel za smeh. Da se je pa veselica izvršila tako krasno, zato se imamo zahvaliti vrlim tamburašem od Sv. Jurija ob Taboru, kateri so z veseljem stopili dolgo pot in nas neutrudno razveseljevali s svojimi milodonečimi tamburicami; zatorej bratski »Na zdar«. Slednjič naj še omenim pohvalno krepki mešani pevski zbor, kateri je svojo nalogo dobro izvršil in žel obilno priznanje. — A dovolj; zdi se mi, da gospod urednik že sega po škarjah; prosim le še odbor bralnega društva, naj nam še večkrat priredi tako zabavne urice in končam z željo, da naša mladina napreduje v začetem delu v slavo Bogu in prospeh mile naše domovine!

Dobra kava! Kateri gospodinji ni do tega, da prinese dobro kavo na mizo? Zal, da se pogostoma najboljša vrsta kave izpridi z malovrednimi primesmi, potem pa dolže kavo, da ni za nič. Kathreinerjeva Kneippova sladna kava je priporočna kot izredno okusna in obenem cena primes zrnat kavi, pa tudi kot najboljša njeno nadomestilo. Na posebni Kathreinerjev izdelni način dobi Kathreinerjeva Kneippova sladna kava priljubljenej vrnj zrnate kave, tako da je pijača milejša in tečnejša, pa tudi zdravju koristnejša. Kdor hoče biti deležen prednosti pristne Kathreinerjeve kave, pazi v svoj prid pri nakupovanju na izvirne zavoje z imenom »Kathreiner« in varstveno znamko »Župnik Kneipp«. Kar se odtehtuje odprto in prodaja za Kneippovo kavo, je po navadi oprazen ječmen ali pivarski slad, nikoli pa Kathreinerjeva kava.

Gospodarske drobtinice.

Dosedanja letošnja pozeba v vinogradih.

(Poročilo iz deželne vino- in sadjarske šole v Mariboru.)

Saj ni čudno! Preteklo leto pač ni bilo za to ugodno, da bi trs dobro dozorel. Hladno poletje, prerana zima, tu in tam v mnogih krajih silni napad od strupene rose in druge take okolščine pač niso spravile trs v tak

stan, da bi kljuboval silnemu mrazu letošnje zime. Saj pa je tudi bil mraz, da ne kmalu tak! Od 16. do 25. januarja je kazal toplomer meteorološke postaje vinorejske šole v Mariboru 8 cm nad zemljo po 19.5—25.3 °C pod ničlo. Natančnejše preiskovanje pa je pokazalo sedaj, da je v istini mraz na očeh mnogo škode napravil. Od trsov posameznih vrst se je pri popolnoma enakih razmerah več mladik vzelo ter so se preiskala očesa od teh. Očesa, ki po dolgem prerezanju sveže izgledajo, so dobra, ona, ki so pa počrnela, so pa pozebla. To preiskavanje je sledeče pokazalo:

vrsta	v nizki legi	v višavi	pozebl. oči
pošip	70 %	63 %	"
muškat	82 %	61 %	"
portugalka	84 %	54 %	"
modra frankinja	92 %	53 %	"
vranek	92 %	— %	"
beli burgundec	50 %	22 %	"
laški rivček (rizling)	38 %	20 %	"
silvanec (mušca, zeleniči)	36 %	37 %	"
traminec	16 %	07 %	"
modri burgundec	14 %	21 %	"
renski rizling	34 %	04 %	"
žlahtnina	20 %	— %	"
ruhandec	32 %	— %	"

To preiskavanje zopet potrjuje, da so nekatere vrste bolj občutljive kakor druge, da v višjih legah bolj trpe nego v nižjih, da bohotno razvite trte bolj trpijo nego bolj čvrste, da so torej premočno z dušcem gnojene trte posebno občutljive, da na težkih posebnost na mokrih tleh tem bolj trpe nego na rahlih in bolj suhih itd. To so že stare skušnje, ki se sedaj zopet potrjujejo. Očesa, ki so bila v 25—30 cm visokem snegu skrita, so ostala seveda zdrava. Najbolj trpele so vrste z debelimi mladikami in velikim strženom, tako pošip, muškat, portugalka, modra frankinja in vranek. Svariti je torej za prihodnjic pred nasajanjem teh vrst v legah, kjer je zimska pozeba pogosta. Burgundec, traminec, ruhandec in žlahtnina so vrste, ki tudi iz drugih razlogov v nižavah storijo, ki so pa tudi proti pozebi manj občutljive. Sploh imajo vrste, ki se na locne režejo, čvrstejši les kakor le na rezniki, zato tudi lažje pozebejo. Za prihodnost torej iz teh podatkov lahko precej sklepamo. Vpoštevati se jih pa mora tudi sedaj, posebno o priliki reznje.

Pri pravilni reznji skušamo, da pustimo trsu vsako leto primerno število rodovitnih očes. Če so dobro prezimila, če ni kaj drugega posebnega nad nje prišlo, so vsa očesa na rozgah, ki stoje na dveletnem lesu rodovita in našem namenu primerna. Če pa je en del očes pozebel, potem naravno ne bomo, ako pri reznji pozebla očesa računimo, dosegli isti uspeh, ako tudi v tem slučaju n. pr. le 10 očes trsu pustimo, mej tem ko jih je zna-

biti 10 pozebljih. Pameten vinogradnik se bode torej prepričal, koliko delov očes mu je kaj vničenih. Pri reznji sami ne bode tega po zunanosti spoznal, vsako oko pa tudi ne bo prerezal. Zato naj preišče svoj vinograd že prej ko počne rezati. Od več trsov iste vrste, ki stoje na priliko pri enakih razmerah, nareže se nekaj rozg. Od tistih delov teh rozg, ki pridejo pri reznji v poštev, se očesa po dolgem prerežejo in v prerezi spoznajo se očesa, ki so pozebla in ki so zdrava. Prva so črna, a druga sveža. Razmerje mej številom zdravih in mrtvih očes kaže, koliki del očes je ravno od tistega dela, ki pride pri reznji v poštev, mrtvih. V tem razmerju pusti se torej pri reznji trsu toliko več očes. Če imam n. pr. navado puščati trsu po 12 očes, pa mi je prej opisano preiskavanje pokazalo, da je n. pr. polovica očes pozebla, pustil bodem trsu namesto po 12 rajše 24 očes. To se pa doseže, ako se tam, kjer so le rezniki sežejo, nareže več reznikov ali pa kjer bolj kaže locne rezati, pa več očes na locnih pusti. Ker pa očesa, ki so bolj proti koncu rozge, močnejše pozebajo nego nižja, ne bode kazalo predolge locne puščati, temveč rajši po dva.

Rozge, ki so bile s snegom pokrite, ostale so zdrave, naj se torej bolj iste pri reznji porabijo. Bolj debele rozge, ki so bolj bohotno zrastle, so bolj občutljive, naj se torej rajši čvrsteje izbirajo. Na mladikah, ki so bile prezgodaj prikrajšane, pozebajo očesa tem rajše nego na takih, ki so bile pozneje prikrajšane. Prikrajševanje vrhov naj se torej v prihodnosti ne izvršuje prezgodaj. Rezniki ali locni naj se pa sedaj narezujejo od bolj dolgih rozg, na katerih niso dolenja očesa preveč razvita.

Deloma pa niso pozebla samo očesa, temveč tudi rozge in celo star les. Vinogradniki naj se torej tudi v tem oziru skušajo prepričati z zarezi.

Kdor je spoznal na ta način, koliko škode mu je napravil mraz, ta naj bode tudi previden, da si ne bode s takimi ozeblimi čepi ali grobancami napravil nepotrebnega dela ali stroškov.

Pri mladikah, ki so bile po leti na zeleno cepljene, je treba zelo oprezen biti. Prej, ko se grabajo, treba se je z zarezi prepričati, da li je mej drugim tudi podlaga neposredno pod cepljenim delom zdrava ostala. Ako so le glavna očesa pozebljena, tedaj zna biti vsaj lesa za prihodnje leto iz stranskih očes. Če so pa tudi ta sedaj že ali če bodo še pozneje ozebla, tedaj je za vinogradnika pač sitno.

Škode mu je za več let. V slučaju, če so vsa očesa pozebla, pridejo na pomlad mladike le iz spekih očes na starem lesu. Teh se bode primerno število pustilo, druge se pa oberejo, da bodo ostale za prihodnje leto bolj okupljene in vsaj kolikor mogoče rodovite. Na vsak način naj se pa le skuša kjer le mogoče dobiti mladike od lanskih rozg, to je iz nižjih po potrebi daljših ali pa večštevlnih reznikov.

Sicer je pa upati, da je teh ekstremnih slučajev malo, in kjer je že letošnja rodovitost oškodovana, da vsaj ni oškodovana tudi prihodnje leto. Pa človek mora biti pač pripravljen za vse slučaje. Pozornost je priporočati posebno istim, katere je preteklo leto strupena rosa, toča itd. obiskala, ki imajo močne, bolj vlažne zemlje, nizke, pozebi bolj izpostavljene lege.

Previdnost o pravem času zna marsikatero škodo obvarovati.

Maribor, dne 14. febr. 1903.

I. Belle.

Loterijske številke

Line 21. februarja: 37, 89, 32, 42, 70.
Trst 21. februarja: 84, 17, 73, 52, 21.

Društvena naznanila.

Dne 1. marca: »I. staj. skladišča za hmelj« glavna skupščina v dvorani Hausenbichlerjeve gostilne v Zalcu. Začetek ob 3. uri popol.
»Brain. društva v Vitanji« občni zbor v društveni sobi ob 9. uri dop.
Dne 15. marca: »Slovenskega društva« občni zbor v dvorani Narodnega doma v Mariboru. Začetek ob 3. uri popoldne.

Prodaja posestva. 100 2—1

Posestvo gosp. Jožefa Wein v Štrihoven pri Sv. Ilju v Slov. gor., 10 minut od kolo-dvora in četrt ure od cerkve oddaljeno, je na prodaj. Hiša in gospodarsko poslopje je novo zidano, okoli 15 oralov zemlje, sadonosnik, njive, in vinograd primerno za **Mlin**, novo stavljen, s 5 orali vpokoje. Cena 13.000 K. **Hiša**, zemlje, sadonosnik in njive. — **Hiša** z dvema sobama, kuhinjo, s šest orali zemlje, vinograd, sadonosnik, njive. — Cena 4400 K

Franc Bukšek,

izdelovalec harmonik in harmonijev
v Bregu pri Ptuj, 102 1—1

se priporoča v izdelovanje in popravljanje vsakovrstnih harmonik in harmonijev. — Prodajam tudi posamezne dele.

Vse jako po ceni.

Postrežba točna.

Vabilo

na

redni občni zbor
Hranil. in posojil. na Rečici ob Savinji,

registrov. zadruga z neomej. zavezo,
ki se vrši

v torek 10. marca 1903, ob 9. uri dopol.

v prostorih gostilne Tostovršnikove na Rečici ob Savinji

Dnevni red:

99 1—1

1. Poročilo načelstva.
2. Poročilo nadzorstva.
3. Odobrenje računa za l. 1902.
4. Volitev načelstva.
5. Volitev nadzorstva.
6. Slučajnosti.

K obilni udeležbi vabi člane

načelstvo.

NB. Ako bi zgoraj sklicani občni zbor ob določeni uri ne bil sklepčen, vrši se ob 10. uri, isti dan, na istem kraju in istim dnevnim redom, drugi občni zbor, kateri bode sklepčen brez ozira na število vdeležencev.